

Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek.

Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán.

A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.

Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.

Reménytelenség, elkeseredettség, csüggedés. Néha talán egy-egy pislákoló reménysugár, aztán az is elhal. Nem sikerül semmi, nem jutunk egyről a kettőre. És nem jön a segítség. Pedig bízunk benne, pedig hittük és reméltük, de nem jön. Csak a szürke hétköznapiak jönnek, egyik a másik után. Néha persze vannak jobb napok. Elég hozzá egy álom, egy gondolat: azt álmodni, hogy én vagyok a csúcson, hogy hatalmat kapok. Hatalmat és erőt. Én persze megtenném, segítenék másnak, adnék a szegényeknek, felkarolnám az elesetteket az üldözötteket, a kirekesztetteket. Én segítenék. Persze azt szokták erre mondani, hogy szegény ember álmodozik, aztán mikor oda kerül, mikor megtehetné, akkor kiderül, hogy milyen is az ember valójában. De most úgy érzem, hogy megtenném, odalépnék a másikhöz és elmondanám neki, hogy segítek. Aztán felébredek és újra ott találom magam a kupac legalján, a kilátástalanság tengerében. Nem tudom, hogy van-e megoldás, senki nem tudja, hogy van-e megoldás. És a helyzet csak egyre rosszabb. Egyre több az adó, egyre kiszolgáltatottabbak leszünk, egyre inkább elnyomnak minket. Segítség kellene, de kitől várjuk a segítséget. A másik oldal el van foglalva a saját kis gondjaival, ez az oldal, meg: nem érdeke, hogy változtasson. Reménytelen, kilátástalan.

Kedves testvéreim! Félreértés ne essék, ezeket a gondolatokat nem a piacon hallottam egy beszélgetésben. Bár, ha jobban belegondolok, azt hiszem, el tudom képzelni ezt a helyzetet is. Most viszont inkább ugorjunk vissza néhány száz évet. Egy, a Krisztus előtt VI. században, a babilóniai birodalomban, fogságban élő ember helyzetébe képzeltem bele magam, és az ő lehetséges gondolatait osztottam meg most itt.

Ószövetségi, főleg prófétai igéknél gyakran esik szó, a zsidó nép nagy részének fogságba viteléről. Ebben az időben 3 hatalmas birodalom is egymással verseng a kicsinyke zsidó állam fölött a hataloméért. A babiloni, a perzsa és az egyiptomi. A templomunk előtti emlékmű jól mutatja, nem áll távol tőlünk sem a kitelepítés. Sokan talán az itt ülők közül is elmondhatják: az én családomban is... Sajnos a mi történelmünkben is megtörtént, amit a zsidóság átélt 2600 évvel ezelőtt. Bele tudunk érezni ennek a népnek a reménytelen helyzetébe, abba a kilátástalanságba, amikor csak várnak, várnak, de igazából nem is tudják, hogy mire, kire. Nem tudják, hogy mikor lesz vége, és nincs túl sok reménységük, hiszen, ha az egyik hatalomtól megszabadulnak, majd jön a másik.

Ebben a helyzetben szólalnak meg Isten választott emberei, hírnökei, a próféták, akik egy hatalmas király eljövételéről jövendölnek, egy királyról, aki békességet, igazi, végleges szabadulást hoz, aki igazságosan ítél.

Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek.

Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán.

MI már tudjuk, hogy kiről és miről beszélt itt a Ézsaiás, és kiről jövendölt a többi próféta. Amikor Jézus elindult a kereszt felé vezető úton – megkeresztelésekor – egy hang hallatszott a mennyből: „ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” Ugyanazok a szavak. Jézus eljött és tökéletesen teljesítette ezeket a jövendöléseket. Szelíd volt, alázatos, nem kiáltott, nem lármázott, nem törekedett uralomra, Isten mégis a lába alá vetett mindent. Ott a golgotai kereszten, ott feküdt a király lábai előtt az egész világ, minden bűnével, minden mocskával, az én bűnömmel együtt.

A próféciák tehát beteljesedtek, eljött a szabadító, most már minden rendben, megnyugodhatunk.

Igen ám, de ha egyetértünk azzal, amit mondtam a piacról, arról, hogy a prédikáció elején elhangzott kis monológot akár ott is hallhattam volna, akkor rá kell döbbernünk, hogy nincsen minden rendben, akkor még sincs itt ez a szabadítás, ha ma Magyarországon ennyire elkeseredett, fogságban lévő hangokat hallunk. Márpedig tényleg hallunk, és nem csak hallunk, néha én is azon veszem észre magamat, hogy panaszkodom, hogy szinte reménytelenül mondom, és mondom. Akkor viszont, hogy is van ez?

Gyerekkoromban házfelújítást végeztünk. Dédszüleim régi bútorait kivittük az udvarra, hogy lehessen parkettázni, festeni. Szerettem a régi bútordarabokat, emlékszem egy tálalószekrényre, ami nagyon tetszett. Szüleim nem is akarták kidobni. Aztán mikor kivitték, láttam, hogy a hátulja tele van apró pici lyukakkal.

Szuvas, tudtam meg, és amikor letették, majd hogy nem a rajzfilmekben ábrázolt módon az egész szekrény hátulja szétesett, a darabkái pedig porladoztak.

Az ember a bűnbeesés, az Istentől való elfordulás óta ezzel küzd. Látszólag tökéletes életünk az a bútordarab, amit kikezd a szű, apró kis lyukak keletkeznek benne bűneink miatt, aztán ezek a lyukak, hamarosan repedésekké állnak össze, és amint valami, vagy valaki kimozdít minket jól megszokott környezetünkől darabokra esik szét az életünk. Ádám és Éva bűne az volt, hogy engedett a kísértőnek, aki azt mondta: vedd kezébe az életed, olyan lehetsz, mint Isten. És ők elhitték, és azóta is, újra és újra elhisszük neki. Olyanok lehetünk, mint Isten. Azt gondoljuk hatalmat kapunk. És kapunk is. Mert Isten azt mondja: jól van, én nem erőltetem magam rád, én visszavonulok és nézem, hogy mire mész. Aztán mikor már annyi szű ette bele magát az életünkbe, akkor észre vesszük, hogy nincs tovább, nem megy. Ekkor elkeseredünk és segítségért kiállunk. Ahogy a fogságban lévő zsidó nép is tette. Ha kiállt hozzám meghallgatom, hallhattuk a múlt hét igéjében. És Isten azt mondja, rendben, segíték! De mivel elfordultál tőlem ezt nem úgy teszem, hogy csettintek egyet, és minden helyreáll. Én rendbe hozom a dolgokat: egyszülött fiamat adom, örök életet adok, Szentlelkemet ajándékozom neked, a megrepedt nádszálat nem töröm össze és a füstölő mécsest nem oltom el. Nem hajítom a tűzre az életedet, azt a bűnökkel teli tálalószekrényt. Nem, de nem is úgy adom, hogy hipp, hopp összeáll újra. Ajándékot adok. Ézsaiás azt írja Jézusról: Én, az Úr elhívta az igazságért, én fogom a kezéket. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetségemmel népemnek. Ajándékot kaptunk. Csak hogy az ajándéknak van egy különleges tulajdonsága, az ajándékozott előtt rejtve van, hogy mit kap, csomagolás, doboz fedi. Ahhoz, hogy megkapjuk és használni tudjuk az ajándékunkat ki is kell bontani, nem elég gyönyörködni a dobozban.

Az oltár előtt hallott igében, a kánaáni asszony történetében tetten érhető Istennek ez a fajta rejtőzködő szeretet. Nem adja könnyen, nem adja első szóra, de adja azoknak, akik kitartóan, hittel kérik tőle. De a kutyák is... mondja az asszony, és e heti igénkben is a 25 zsoltárból ezt az unszolást hallhatjuk: gondolj, Uram, irgalmadra!

Tudjuk, hogy Jézus miért jött. Azért, hogy helyre tegye, ami eltört, hogy kiirtsa a bűn hatalmát, hogy betömje a szű fúrta lyukakat, és új, örök életet adjon. Az ajándék már a mienk, most az a feladatunk, hogy kibontsuk. A kibontás ebben az esetben pedig azt jelenti, hogy levetem magamról a régi ruhát, a bűn ruháját. Leteszem Isten elé az életem, és azt mondom, itt állok Uram, kész vagyok elfogadni mindazt, amit Te elkészítettél számomra.

Böjt a lemondás ideje. Lemondok, megszabadulok a bűneimtől. Megszabadulok a régitől és felöltözöm az újat. Az ajándék már kész. A gólgotai kereszt nem a jövő titka, hanem már beteljesedett valóság. A szabadító eljövetele, már nem ígélet, Jézus eljött. A király eljött hozzánk, a mi feladatunk már csak az, hogy leboruljunk elé a királyi trón, a gólgotai kereszt tövébe, és kiáltunk: gondolj, Uram, irgalmadra!

Bízzunk meg Istenben. Bízzunk meg benne, és bízzuk rá az életünket. Mert ő nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. Mert szeret. Ne máshonnan várjuk a szabadulást, mert azt egyedül ő adhatja meg.

Reménytelenség, elkeseredettség, csüggedés. Még teológusként a börtönben tapasztaltam, a tárgyalásról érkező elítélteken. A megrepedt nádszálat nem töröm össze, a füstölő mécsest nem oltom el. – ezzel az igével mentünk oda, közéjük, a szabadulásra vágyók közé. És Isten megadhatta, hogy nem tört mindenkinek ketté az élete, hogy volt, akinek megadta a szabadulást. De én is megtapasztalhattam Isten, mentő szeretetét, mert volt, hogy füstölő mécsesként láttam magamat, de Isten megmutatta, hogy az ő szeretetének lángjától az én pislákoló életem is tüzet foghat.

Adja Isten, hogy egészséges nádszálként vihessük a fényét, és adhassuk tovább a jó hírt a piacon, mert, ahogy az igében olvastuk: tanítására várnak a szigetek. Az elszigetelt, magukba zárkózó életek. A mi feladatunk, hogy ezt a tanítást tovább adjuk.